

Широм Космета Срби труну по затворима од Приштине до Истока. Помиње ли их неко сем најближе родбине?

На другом месту, у једном од писама цитира блаженопочившег патријарха Павла: "Косово и Метохија није само питање српске територије. Пре и изнад свега, то је питање нашег духовног бића, јер смо се са Косовом и Метохијом рађали, расли, живели и сазревали као личности и народ, живели и умирали са косовским заветом

Ни десетак дана није прошло, а прича о Србима са Космета који су, да би опстали у својим кућама и на својој косовској и метохијској земљи, на очевини и дедовини, принуђени да узму држављанство и личне карте лажне, измишљене, непријатељске државе, већ је пала у други план.

Заборављена је, гурнута под тепих. Нестала.

Ко се ње више и сећа? За то недуго време, са насловних страна, где се задржала сасвим кратко, више као терет, оптерећење, нежељени пртљаг, нешто што само по себи носи узнемирење, мање као истинска братска брига, завршила је у тамним ходницима и мрачним канцеларијама полицијских станица наводне државе.

Тамо где свако остане сам са својом бригом, својим невољама, својим понижењем.

И пред службеницима код којих је и нож погача, који имају дискреционо, боље рећи апсолутно право да ураде ово или оно, да одлуче овако или онако.

Да издају "држављанство" и личну карту или то не ураде, да одбију да издају радну или боравишну дозволу, да некога оставе без права да даље остане у својој кући, на земљи на којој се родио, да друге оставе без посла, без права да се школују, да се, како им је воља или ћеф играју са туђим судбинама.

Приче из тих ходника, канцеларија, тамних и мрачних, тешко да ће кад угледати светло дана, пре ће остати као дубоке ране на душама оних који са фасциклама папира ових дана нестају у ходницима, канцеларијама *косовских* полицијских станица, чекајући да им тамо буде решена судбина.

Не знајући да им је судбина, уствари, одавно већ решена.

Како је давно рекао један од колега, гледајући Србе како по гробљима по Космету траже споменике својих најмилијих, срећни када их нађу у шибљу, на то се свела судбина, на то се свела срећа једног народа.

Тада срећни кад у шибљу нађу гроб неког свог, сада срећни кад добију личну карту и "држављанство" лажне државе.

И "косовско" држављанство, папир на коме потписом потврђују да признају лажну државу и лична карта на којој, уместо да су Срби, пише да су некакви "Косовари", само су, потврђују ми, понављају, ових дана познаници, пријатељи са Космета, још једна је од прича које ће брзо пасти у заборав, ако се то већ и није десило.

Сами се преиспитујемо, ко се данас још у Србији, централној, широј, ужој, сећа имена и презимена, имена села оне деце са Космета на коју је пре коју годину пуцао Албанац, припадник "косовске војске" док су на Бадње јутро из села ишли до оближње шуме по бадњаке. Пуцао и ранио их.

И, сем тога, осим понеког спорадичног текста по порталима, да ли се неко од сународника поменутих дечака, побунио, питао шта је са Албанцем који је ранио дечаке, да ли је осуђен, да ли је правда задовољена, да ли су дечацима зарасле ране? Да ли то некога интересује?

Или, колико је дана била актуелна прича о хапшењу Милорада Ђоковића, последњег Србина из Витомирице крај Пећи који је ухапшен и оптужен за ратни злочин када је на суду добио назад парцелу коју су отеле комшије Албанци?

После колико дана су и Милорад и његова прича пали у заборав, гурнути под тепих и ко се данас уопште сећа да је Милорад, четврту или пету годину и даље труне у затвору? Или, код се данас још сећа Слађана Трајковића из Северне Митровице? Зна ли се шта о њему? Заболи ли кога, сем Слађанових ћерки и супруге срце за њим? Да ли је кога брига? Друге мученике који труну по затворима од Приштине до Истока да и не спомињемо. Помиње ли их неко сем најближе родбине?

Ево, пре који дан, Душко Арсић из Матичана крај Приштине осуђен је на 13 година затвора. Доказ, прича сведока који су се после четврт века присетили да су негде начули да је Душко убио неког Албанца. Чињеница да су Србина из Матичана за "ратни злочин" оптужили комшије Албанци који су бацили око на Душкове њиве, да су исти Албанци били и тужиоци и сведоци на суђењу, за суд није била интересантна.

Пише: Зоран Шапоњић
среда, 01 април 2026 01:25

Пи­ше: Зо­ран Ша­по­њић
сре­да, 01 април 2026 01:25

